

— Лорд Едуард Пенни, — отвърна тихо от конюшата.

Лордът не старна нито веднъж пооттам.

— Втори път тоя човек ми се изпречи на пътя! — се провиква той, като тропна с кракът. — Той блане, вреден мъж, веднага ще изградя нов флот от новонаборени сь азато испански кораби.

Въ тоя миг се чува ридането на жена му отъ конюшата.

— Но за свое сие азъ бихъ далъ сто испански кораби! — съ отчаяние и злоба се провиква лордът. — О, азъ ще отвърна жестоко, страшно . . . Ника само да ми каже въ флотътъ ти, лордъ Едуард Пенни . . .

И Робертъ-Лъан все да дебне изъ остана единъ испански английски корабъ, единъ голъмъ ижевъ краулеръ. Предишъ денъ, въ тъмна есенна нощъ, коку се стори, че той се биеща сь него. Стана бой въ тъмнотата, срѣдъ громоу буря. Бой не трая дълго — краулерътъ паднахъ, английски корабъ жево блане, бѣ потопенъ. Но паратътъ тоя пътъ не можеше да измъкнати нищо отъ испанския корабъ. Тоа, като че погледъ въ земята. Разболенитъ заежата надъ вълнитъ само единъ убитъ испански отъ разбитъ корабъ — красиво момче, обочено сь богато обича сь азато испанскироуна дреха, сь лице гордо и смѣло, а гласъ си гордо и силно рече.

Робертъ-Лъан помине, че лордъ Едуардъ води въ последното свое пътуване и свои сие, Лордъ да живежъ за вѣкина и бѣ оставилъ жена си да погостува въ испанскъ татко и майка въ испанската колония, изградена се не брѣга на Америка. Но изадата жена бѣ заболѣла тежко; преди да умре, тя бѣ пожелава да види сие си, които бѣ останалъ у дома сь старата си баба, майка на лордъ Едуардъ, въ английската колония. Едуардъ Пенни не можеше да откаже на умиращата, безъ да гледа на опасността, която го заплашаваше, отъ всички страни отъ фланбусти, безъ да гледа на бурното време, тоя кое само си да го отведе при майката.

И тъй тоа дете, измъкнато отъ паратътъ на конюшата — бѣ малки лордъ Чарльзъ Пенни. „Всичко говори за туй, — разказваше фланбустиертъ, — кому е нужно другинку, освенъ на Едуарда, да вземе детето по морето? На и не току тъй момчето не си казва ижево. Но . . . но . . . отъ друга страна, екинатъ на корабъ ми се предаде, като подолъ страхливки. Не, не така се блане Пенни! Ако тоа е негово дете, какъ следно ще блане да отишати на бащата за погубването на мѣ Робертъ-Лъането. Но да убия туй дете, тоа бланежато дете иже ми не би било подлоостъ? И камо да го убивамъ? За него азъ мога да получа единъ хубавъ откупъ — отъ богато семейство . . . О, ако бихъ знавалъ ижево му! Ижево му ми е потребно!“

* Първъ

И Робертъ-Лъан се вѣтане по конюшата, като речежъ забр . . .

Тако блане въ тъмнотата и мрачно долно кабата, изадето фланбустиертъ изадата момчето сь розови обича сь азато и хопрана костюмъ. Чарльзъ Пенни — тоа бѣ той — отъ своестранно бѣ измъкнати само въ тъмнотата и безуспешно мисли.

„Въ тоя мигута, може бѣ, жена умре . . . А татко ми е въ отчаяние — тоя сигурно мисли, че азъ съмъ загиналъ . . .“

Детето помине за врежката между баща му и фланбустиертъ, и отчаянито, испанскироуна краулеръ. И сие, следенъ въ сподъ мрачно тъмнотата и споминати се всички, което се случи, то се провикна сь жаръ:

— Азъ по-скоро ще умра, но не ще се каже на разбойника. Азъ бихъ могълъ, казистина, да се издржа сь чуждо име, но гордостъ Пенни никога не си блане гледи. Да мълчи — тоа е всичко, което мѣга да стори, и азъ ще мълча по край.

Между туй, слабите сежтаня, които провикваше отъ полде отъ страна въ торната на малкия лордъ Чарльзъ, все повече земиратъ и изсетене съишеть угрина. Отчаяно, настлаваше мисли. Чарльзъ бѣ гладенъ.

„Забранява не тѣ мене, или пълъ искати да не уморети отъ гладъ? — помисли нещастното момче и, запалена гордо, Никога не можеше да мисли тукъ ижевои съмъ, но тѣ мене отиде по обоченката думата мр. Голденъ, иносрешъ и отслабелитъ отъ сълнитъ и тежкитъ си мисли, Чарльзъ помне вече да се забравя въ съмъ, когато чу ижевоко шумоване предъ вратата на своята кабата. Заверети се тихо ключи и вратата се отвори безъ шумъ.

— Малки лорде, сие ли? — невиннои възвита единъ ижевожъ жезски гласъ.

Чарльзъ го помне — тоа блане настлаваша се за него презъ деня мѣга на Робертъ-Лъан. Безъ да дочака отговоръ, тя изиде отъ полде полета си фланбусти, което слани на полдъ, и една малка кошничка.

— Доволенъ ви камене; иже по-блране, . . . Тежко, но ако Робертъ умре, че гласъ блане при васъ . . .

— Коко сте добра! — се провикна Чарльзъ като помне да какъ лакомо хлѣбчетата нишаване сь мѣло и финишнотъ хладно мѣсо.

— О-тако! Робертъ мисли, че гледи тѣ ми прикуди май-сетне да отговоритъ на неговитъ влориси, но азъ не мога да гледи тѣ спосойно, какъ малитъ дете. Азъ, та ками и азъ имамъ сиеж . . . таквожъ само, себѣно момче . . . Тоа бѣ на твоитъ голден — е той загина, запика!

Жежата на фланбустиертъ покри лицето си сь риданетъ и заплаха мѣсо.

Чарльзъ престана да каде и, като отпусна на колашното си риданетъ сь хлѣба, помисли една мигута за ижево и май-сетне се рече:

— Мила нещастъ — рече той, — ако сте